

Igen, volt itt már.
És túl a költészetten:
szilárd csúcán a véglegesnek,
megállt, elhallgatott és viszontláthatatlan
mindaz, amit érzek, amit gondolok.
Ha nem emlékszem erre, ugyanerre,
akkor most sem itt vagyok.

Holtpontok

Nők. Nevek. Fényképek. Délután. Majdnem kardnyelés.
Aztán a reggelek, virsli és sör nélkül, csak vekkerrel.
Aztán az ebédidő, valaki köszön a levesemnek.
Valaki jön, aztán mégis elmegy.
És megint az „éj”. Lefekszel. Az álmod éberré tesz.

Nők. Címek. Helyzetek. Telefonfülkék. Egy személyvonat.
Egy másik város, de te egy másik városban érzed magad.
Utcák. Ablakkeresztek: mögöttük a végtelen család.
Terek. Kirakatok. Olykor régi szobrok tövében friss virág.
Fényszórók. Reklámlügetek. Egy nő, mintha elpirulna,
amiért nem ismered. Nem is fogod megismerni, hazamegy.
Kérdezed, hogy mit válaszoltak... Nincs szexepill:
az arc félnék és brutális, amikor emlékül lefényképezik —

Az, aki másnak képzei magát, mint aki:
az szabad, még akkor is, ha beleőrül abba,
hogy ez nem igaz —

BISZTRAY ÁDÁM

Hajnal és április

Lombot vet az első árnyék előtted,
zöld dzsungel a szemed,
s fordul körbe riadtan.
Fölötted mágnes,
emelkedsz,

gyűjtöd magadban gyorsulva az erőt,
hogyan elérd.
Szétszakad, ami egy volt és egységes sötét,
a látható és láthatatlan szín határán
feszes hártya vagy,
dobok hangja,
üzenet, válasz és elmaradt hívás.
Egymagad ujjongsz a vakító végtelenben,
a sejtlenként megtáruuló szakadék,
elmúlásod órája,
görcsben a hídnak kifeszülő gerinc
egy másik tavasz partjait kapcsolja össze,
sebes vízfolyást.
Mágnesviharok, kendő az újhold előtt,
halak ugrálnak fel,
gyors madár a másik áram,
meglódult örvény üti át sós rajzú bőröd.
Torkod szomjúság korsója,
meztelen nyárfa öltözik ruháiba,
ez még mindig a hajnal, amiből több nincs.

Kékszemű éj

Ha akarod, ha nem,
elhagyod őket mind, kik elhagytak,
más néven ismernek,
és másként vagy köztük jelen.
Mentségük a hűtlenségben,
eredendő arcoddal se érnek többet.
Talán egy új születés lökhetne át
a kettős ívű halálon,
alacsony küszöb, vaksötét Hold,
az oszloptalan tornác.
Várj!
Ma ők fordulnak az üreges mélybe,
holnap te, aki fenn vagy,
tömött és síkos agyagban vettetik ágy,
kövek, nagy dombok alá a suttorgás.
Van egy kert a völgyben,
a kertben szita-levelű mályva,
csepeg hangosan-halkan a harmat,
s te hallgatsz, mindeneket túlélve
a sereglő, ismeretlen családból.
Fényes lisztet szítál föléd
fiatal cseléded, a kékszemű éj.